

obvinenie...

Uznesenie o vznesení obvinenia som prevzala dvadsiateho siedmeho septembra 2000 dopoludnia. Požiadala som JUDr. Müllera, ktorý ma zastupoval v prvom trestnom konaní, aby prevzal moju obhajobu a v zákonnej lehote podal sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia. V telefonickom rozhovore ma presviedčal, že je to nejaká hlúposť, nakoľko trestné konanie vedené Gadušom je právoplatne skončené a nové konanie v tej istej veci nie je možné viesť, ani keby stokrát zmenili spisovú značku.

Podpísala som plnú moc v dobrej viere, že podá sťažnosť proti uzneseniu. Zároveň prisľúbil, že sa telefonicky spojí s vyšetrovateľom Mgr. Michalcom, vraj sú priatelia. O niekoľko dní mi právny zástupca oznámil, že Mgr. Michalec ma vôbec nemá záujem trestne stíhať. Stíhanie je výlučne aktivitou JUDr. Krišku.

Rozprával o tlakoch HZDS, že mám konečne zobrať na vedomie, že Ing. Luboš Lackovič je podpredsedom HZDS, tieňový minister vnútra a nepodniknúť žiadne kroky voči vyšetrovateľovi ani prokuratúre. A ak budem plniť jeho pokyny a nebudem robiť problémy, zariadi, aby som bola odsúdená iba na podmienený trest. V tom momente som sa musela veľmi ovládať, aby som pána obhajcu, ktorý po stretnutí s vyšetrovateľom zmenil diametrálne názor na trestnú vec, neposlala krátkou cestou do zadku. Rozchodiť a stráviť zistenie, že ma špinavo podrazil obhajca. Po odchode Müllera som zavolała priateľovi sudcovi Samuelovi a v rámci rozhovoru skonštatovala, že opäť som obvinená za publikovanie veršovanej satiry, ktorá bola ukončená priestupkovým konaním.

Samuel sa spýtal, ako zdôvodnili zrušenie Gadušovho rozhodnutia a akým nezmyslom zdôvodnil uznesenie o obnove konania generálny prokurátor. Keď som mu vysvetlila, že žiadne uznesenie o zrušení Gadušovho rozhodnutia z generálnej prokuratúry nie je, nevychádzal z údivu. Po viac ako hodinu trvajúcim rozhovore, rozhodla som sa pre zmenu právneho zástupcu.

Keďže bolo pre mňa neprijateľné, aby môj právny zástupca za moje peniaze obhajoval názory vyšetrovateľa a prokurátora, vypovedala som Müllerovi plnú moc, netušiac, že Müller proti uzneseniu o vznesení obvinenia nepodal v zákonnej lehote sťažnosť.

Oslovila som JUDr. Gerega, prekonzultovala predmetnú vec a požiadala o poskytnutie obhajoby, čo prisľúbil po pätnástom novembri 2000. Deviateho

októbra 2000 som podala sťažnosť proti postupu vyšetrovateľa a námietku predpojatosti voči vyšetrovateľom okresu Považská Bystrica a Trenčianskeho kraja upozorňujúc na skutočnosť, že daná vec sa týka činnosti primátora Považskej Bystrice Ing. Luboša Lackoviča a jeho rodinných príslušníkov. Zdôraznila som fakt, že v konaní došlo k nedodržiavaniu zákona a vzneseniu obvinenia pod vplyvom viacerých okolností, medzi iným aj tým, že sestra Luboša Lackoviča – JUDr. Loduhová je sudkyňou Okresného súdu, manželka prednostu Považskej Bystrice je sudkyňou Krajského súdu a prepojenie týchto osôb na okresné a krajské štruktúry brachiálnej moci štátu sú značné a vedú k účelovej predpojatosti.

Zároveň som dala námietku predpojatosti voči Úradu vyšetrovania a vyšetrovateľom v okrese Považská Bystrica a v Trenčianskom kraji, nakoľko som bola presvedčená, že prepojenie a ovplyvňovanie žalujúcimi k tomu, dávajú opodstatnené dôvody.

Vzhľadom na ich postavenie poškodených, priebeh a okolnosti, ktorými bolo vedené vyšetrovanie, spôsoby vznesenia obvinení a zanedbávanie dôkazov na prešetrenie, ktoré som v rámci pôvodného obvinenia predložila, bola námietka zaujatosti opodstatnená.

Neštandardné výsluchy svedkov... prišli, podpísali, odišli

Koncom septembra sa so mnou telefonicky kontaktovalo niekoľko redaktorov aj zamestnancov mestského úradu. Hovorili, že boli predvolaní na odbor justičnej polície za účelom výpovede vo veci akejsi básničky, ktorú im dal vyšetrovateľ prečítať a článkov, ktoré im neukázal a aby som sa nehnevala, pretože oni vlastne nevypovedali, len dostali zápisnicu podpísať.

Zápisnice jednotlivých výpovedí boli údajne pripravené aj s ich osobnými údajmi. Na znak súhlasu s uvedeným textom im bolo uložené podpísať zápisnicu. Keď som sa spýtala ako dlho takýto výsluch trval, každý reagoval, že prečítali, podpísali a odišli. Väčšina z nich uviedla, že takzvané výsluchy trvali iba niekoľko minút. Neskôr sme zrekonštruovali priebeh a trvanie výsluchov. Priemerne trvali 3 minuty a niektoré skôr vyšetrovateľ začal ako predošlé skončil. Šikovný povedal s iróniou neskôr viceprezident polície Spišiak, takých polícia potrebuje.

precitnutie...

Napriek zlému zdravotnému stavu vyšetrovateľ trval na okamžitom výsluchu v priestoroch hotela, v ktorom sme bývali. Z tretieho podlažia na prízemie som s pomocou zvládla zísť takmer za pol hodinu.

Prvý výsluch som absolvovala trinásteho novembra 2000 bez právneho zástupcu. Bola som priam v šoku, keď kpt. Mgr. Michalec položil na stôl spisový materiál hrubý takmer pätnásť cm, zložený z dvoch spisov. Prvá časť spisu predstavovala konanie, ktoré viedol Ing. Gaduš, druhú časť pripravil Mgr. Michalec. Na otázku prečo má so sebou právoplatne skončenú vec realizovanú Gadušom, keď tvrdil, že obvinenie nesúvisí s obvinením predchádzajúcim, odpovedal:

„Preto, že podobnú trestnú činnosť ste už páchala v minulosti.“

Pri pohľade na trestné spisy som si uvedomila, že môj obhajca JUDr. Müller sa v predchádzajúcom období s trestným spisom vôbec neoboznámil. Počas celého vyšetrovania nezúčastnil sa ani jedného výsluchu svedka, napriek faktu, že mu vyšetrovateľ oznámil včas termín všetkých výsluchov!

Požiadala som kpt. Mgr. Michalca o nahliadnutie do pôvodného aj súčasného spisu. Gadušov spis obsahoval množstvo dôkazových materiálov potvrdzujúcich nielen moju nevinu, ale i pravdivosť tvrdení, týkajúcich sa osoby JUDr. Loduhu a Ing. Ľuboša Lackoviča. Výsluchy realizované kpt. Mgr. Mariánom Michalcom trvali iba niekoľko minút. Mimoriadne sa Michalcovi darilo 27. 9. 2000 a 28. 9. 2000. Výsluchy realizované v týchto dňoch trvali sedem až desať minút. Niekde trhol dokonca rekord, keď výsluch zvládol za dve až štyri minúty.

Každý normálny človek, ktorý niekedy absolvoval výsluch vie, že vyplnenie základných osobných údajov s riadnym poučením trvá v priemere pätnásť - dvadsať minút bez výpovede samotnej.

Zo zápisníc z výsluchov podľa typu a spôsobu písma vyplývalo, že uvedené zápisnice boli pripravené skôr ako boli realizované výsluchy, s najväčšou pravdepodobnosťou deň podpisovania zápisnice bol dopísaný dátum a čas výsluchu – dátumy boli výraznejšie, opticky sa odlišovali, respektíve boli dopísané rukou.

Opodstatnenie tohto môjho tvrdenia podporoval i fakt, že väčšina výsluchov nachádzajúcich sa v spise nebola v tom čase podpísaná vypočúvaným. Desiatky rovnakých výsluchov, vrátane chýb zapisovateľky. Žalostne málo výsluchov vykonaných v zmysle zákona bolo riadne podpísaných vypočúvaným.

Vo výsluchoch boli úmyselne uvedené nepravdivé informácie, ktoré bolo možné veľmi jednoducho zdokladovať za predpokladu, že by som bola riadne oboznámená s obsahom spisu a vypočutá. Zo šlahy záznamov o vyhýbaní sa trestnému konaniu počas hospitalizácie sršala hrôza.

Müller alebo nikto...

Po prelistovaní spisu som oznámila Michalcovi, že moju obhajobu preberá JUDr. Gereg a odmietla vypovedať do vyhotovenia fotokópií oboch trestných spisov. Michalec začal vrieskať, že JUDr. Loduhová neakceptuje iného právneho zástupcu a právnym zástupcom bude Müller alebo nikto, a on to ukončí bez môjho výsluchu. „JUDr. Loduhová nebude rozhodovať, kto ma bude zastupovať... urobte ako uznáte za vhodné,“ povedala s hnusom Michalcovi.

„Ukončím a ukončím... a nebudete vypovedať, rozumiete!“

„Urobte ako myslíte, ale pred ukončením si prajem vyhotoviť fotokópiu trestného spisu.“ Vrieskanie Michalca, ktoré v danom momente pôsobilo ako vtíp, debilko do bodky splnil. Odmietol vypočuť nielen mňa, ale aj nami navrhnutých svedkov. V januári 2001 som prevzala oznámenie, že Michalec vec postúpil na obžalobu.

Riaditeľ Okresného úradu vyšetrovania Bačík mi právo, ktoré by mal mať v právnom štáte každý obvinený i napriek písomným žiadostiam o vyhotovenie kópie spisu zmaril.

podraz ľudí z redakcie...

Najviac bolí vždy podraz spolupracovníkov. Moji redaktori tvrdili, že na prvých šiestich stranách som publikovala výlučne svoje texty. Údajne prvých šesť strán bolo mojou doménou. V období môjho pôsobenia v redakcii bolo na prvých šiestich stranách uverejnených 643 textov, čo približne zodpoveda-

lo asi 3500 stranám formátu A4 písaného bežnou formou, približne 60 strán písaných štyridsiatimi rôznymi spôsobmi štylistiky.

Dvadsaťšesť textov som spracovala osobne. Devätnásť textov boli úvodníky, jeden text bol rozhovor s Jánom Slotom - hodnotenie volebného obdobia 1994 – 1998. Päť textov sa zaoberalo problematikou Mesta Považská Bystrica. Nepochybne 3,88 % netvorilo prevažnú väčšinu článkov. Päť textov venovaných samospráve z uvedeného množstva skutočne bola zanedbateľná časť.

V rámci výsluchov zamestnanci vypovedali k profilácii periodika. Všetci jednoliato tvrdili, že redaktori mali minimálnu možnosť ovplyvniť profil periodika, hoci som nikdy do ich práce nezasahovala.

V období 1998 – 1999 pracovali v redakcii 4 redaktori Elemír Lučanský, Miroslav Karásek, Martin Dubec a Ľubica Mitašová. Spravodajstvo športového redaktora Miroslava Karáska som nikdy nečítala, nakoľko k športu nemám žiadny vzťah, s výnimkou textu, ktorý predložil pred nástupom do redakcie.

K pánovi Elemírovi Lučanskému som cítila rešpekt, bol dlhoročným pedagógom. Nikdy som neodmietla uverejniť žiadny text, ktorý by menovaní redaktori spracovali.

Martin Dubec dokonca zdôraznil, že som bola taká sviňa, že som si dovoľila nezverejniť fotografiu pripravenú do rubriky šport extra. Jedinou pravdou uvedenou v rámci svedeckých výpovedí bolo, že som nedovoľila v športe extra uverejniť fotografiu opitého prokurátora JUDr. Putišku letiaceho do potoka pred redakciou, nakoľko som bola presvedčená, že fotografia by ublížila jeho veľmi slušnej manželke a deťom.

Zamestnancov redakcie, respektíve grafikov a technické asistentky, počas pôsobenia v redakcii podľa výsluchov najviac poburovalo, že nemohli zasiahnuť do obsahu a štylistiky mnou napísaných textov ani rozhodnúť o ich publikovaní! Ťažké čítanie...

Michalec zabudol vypočuť iba upratovačku redakcie, je možné, že by som sa zo spisu dozvedela, že mala záujem publikovať a zasahovať do mnou napísaných textov, a nebolo jej to umožnené a redaktora Miroslava Karáska, pretože otec bol riaditeľom Považskobystrickej nemocnice a choroby nechodia po horách.

Klamstvami ma podrazili ľudia, ku ktorým som mala najbližšie.

v štýle rokov päťdesiatych....

Aká sviňa a akým špinavým spôsobom viedla vyšetrovanie, som zistila po získaní fotokópií obidvoch trestných spisov v roku 2003 po vydaní trestného rozkazu. Študovať trestný spis vyrobený Michalcom bola hrôza, z ktorej som sa spamätávala niekoľko rokov. Čo veta - to klamstvo.

Michalec prevzal trestnú vec pätnásteho mája 2000 údajne po Gadušovi, ktorý vo veci vzniesol obvinenie prvého júna 2000. Z prvej vety bolo jasné, že vznesenie obvinenia Gadušom antidataoval o rok. Rok sem, rok tam...

Po preskúmaní pôvodného tristoosemdesiat stranového spisového materiálu, deň po pridelení spisu šestnásteho mája, dospel k záveru, že aj napriek tomu, že mal konať pre trestný čin uverejnenia básne a spis neobsahoval dostatok dôkazov, rozhodol sa vec preveriť a následne rozhodnúť.

Hoci Michalec mal vedomosť o tom, že sa zdržujem v mieste trvalého bydliska, som v pokročilom štádiu tehotenstva, hospitalizovaná vo Fakultnej nemocnici Nitra a poznal okolnosti súvisiace s prepustením do domáceho ošetrovania, od júna do konca októbra 2000 intenzívne vyrábal úradné záznamy, o tom ako sa vyhýbam trestnému konaniu.

Obvinenie mi vzniesol symbolicky piateho septembra 2000, deň po pôrode. Uznesenie mi nezaslal. Miesto riadneho zaslania uznesenia dvanásteho septembra vyrobil úradný záznam, že sa minimálne od siedmeho septembra 2000 zdržujem v mieste prechodného bydliska, neprevzala som obvinenie a vyhýbam sa trestnému konaniu. Ako som sa mala dozvedieť o vznesenom obvinení, keď nebolo podané na pošte, nebol vykonaný pokus o doručenie hliadkou a nebol záujem mi ho doručiť, som sa z úradného záznamu nedozvedela. Nedozvedela som sa ani to, ako zistil, že sa zdržujem v Považskej Bystrici, v čase mojej hospitalizácie v Nitre. Aj v nasledujúcich úradných záznamoch vyrobených od dvadsiateho deviateho septembra 2000 Michalec riešil intenzívne moje vyhýbanie sa konaniu: „Jana Koleničová sa úmyselne vyhýba trestnému konaniu. V úmyselnom nepreberaní písomnosti ma utvrdil aj fakt, že po tom, ako som oznámil Telekomu, že vykonám doručenie písomnosti Jane Koleničovej, pričom som zásielku odoslal ihneď ešte dňa 18.9.2000, túto prevzala Jana Koleničová až dňa 27. 9. 2000 - deň po termíne plánovaného úkonu. To, že sa Jana Koleničová v mieste prechodného bydliska skutočne zdržiava, zistil aj policajný orgán OO PZ SR

PB, ktorý vykonal duplicitne doručenie zásielky dňa dvadsiateho ôsmeho septembra 2000.“

Po prečítaní úradného záznamu som nevedela, či bol v strese alebo naliaty, ale evidentne zdravý policajt takú kravinu z ruky nevypustí. Michalec vypísal predvolanie dňa 18. 9. 2000, výsluch naplánoval na 26. 9. 2000, ale zásielku podal na pošte 27. 9. 2000, zásielku som prevzala v deň podania na pošte.

Z podacej pečiatky pošty na doručovacej obálke bolo nespochybniteľné, že mal eminentný záujem na prevzatí zásielky po lehote stanoveného výsluchu a keďže vedel, že zásielky preberám v deň doručenia, maximálne na druhý deň po doručení, zásielku uložil na poštu deň po výsluchu.

Michalec nemal záujem ma ako obvinenú vypočuť v prípravnom konaní z niekoľkých, pre konanie dosť podstatných dôvodov. Ing. Gadušovi v prípravnom konaní po vznesení obvinenia v rámci výsluchov vykonaných, som poskytla všetky texty publikované do ukončenia činnosti redakcie Aspekt, doplnené listinami potvrdzujúcimi ich pravdivosť. Všetky listiny doložené do spisu, keďže sa jednalo prevažne o rozhodnutia úradov, boli vyšetrovateľom Ing. Gadušom riadne preverené a pravdivosť textov publikovaných v Aspekte bola nespochybniteľná. Ak by umožnili výsluch obvinenej v prítomnosti obhajcu, opätovne by som doložila do spisu tie isté listiny, pre ktoré nebolo možné v tom čase podať ani odvolanie proti uzneseniu o zrušení obvinenia. Vyšetrovateľ by sa musel zaoberať konaním poškodených a začať trestné stíhanie pre nehospodárne nakladanie s majetkom mesta, na ktoré som upozorňovala v textoch.

Jednoducho moja svedecká výpoveď v scenári pána vyšetrovateľa nebola...

primitivizmus bez zábran...

Nezmysly Michalca rozumom nebolo možné ani spracovať. Bohorovnosť a neskutočný primitivizmus pán Michalec však naplno obnažil úradným záznamom, vyrobeným údajne desiateho septembra 2000, podľa ktorého dňa 10.9.2000 ho telefonicky informoval na telefónnu stanicu na sekretariát JUDr. Igor Müller o tom, že mu bola Janou Koleničovou odňatá plná moc a táto odcestovala do Banskej Bystrice (123 km z PB), aby požiadala o prijatie obhajoby u JUDr. Jána Gerega.

V nedeľu dňa desiateho septembra 2000 JUDr. Müller nevolal na sekretariát polície Považská Bystrica, nevolal ani v sobotu deviateho septembra 2000, čo bol pôvodný dátum úradného záznamu. Môj obhajca JUDr. Müller, bývalý prokurátor vedel, že v sobotu a v nedeľu na polícii pracuje iba stála služba, a najmä plnú moc k zastupovaniu v trestnom konaní ČVS: OÚV 146/PB-2000 som JUDr. Müllerovi podpísala o dva týždne neskôr, dvadsiateho siedmeho septembra 2000.

Podľa sfalšovaného záznamu som obhajcovi vypovedala plnú moc skôr, ako ju prevzal. O vznesení obvinenia som sa dozvedala od manžela po príchode z výsluchu osemnásteho septembra v popoludňajších hodinách. Keďže som nemala vedomosť o opätovnom vznesení obvinenia, nemala som ani najmenší dôvod desiateho septembra cestovať za JUDr. Geregom.

Úradný záznam vyrobil Michalec s najväčšou pravdepodobnosťou koncom novembra.

Prvé predvolanie na výsluch plánovaný na desiateho októbra zaslal ôsmeho októbra 2000. Predvolanie som prevzala deviateho októbra 2000. Napísala som ospravedlnenie, že sa výsluchu nedostavím z dôvodu zlého zdravotného stavu a starostlivosti o novorodenca. K ospravedlneniu som priložila rodný list dieťaťa a doklad o práceneschopnosti, vydaný na základe stanoviska onkológa. Michalcovi trestný zákon a trestný poriadok, práva obvineného, či lehoty na doručovanie v trestnom konaní veľa nehovorili, striktné dodržiaval pokyny svojho nadriadeného Bačika, priateľa JUDr. Loduhovej.

Zo spôsobu akým zamlčoval závažné skutočnosti, uvádzaním nepravdivých tvrdení a poloprávd, pozmeňovaním dátumov na listinách žurnalizovaných v spise, jednoznačne vyplývalo, že Mgr. Michalec kvalifikovaným spôsobom niekoľko mesiacov pripravoval materiál, ktorým by zdôvodnil vyhýbanie sa trestnému konaniu, prípadne príkaz na zatknutie a následné vzatie do väzby.

JUDr. Ingrid Slabá...

Pokyn na vznesenie obvinenia vo veci právoplatne skončenej, ktorý bol vážnym zneužitím právomoci verejného činiteľa vydaný JUDr. Slabou začiatkom roku 2000, bol iba nepatrným odvarom toho, čo predviedla skorumpovaná potvora v neskoršom období.

Michalec od septembra 2000 do novembra vydal tri rôzne uznesenia o vznesení obvinenia, voči ktorým boli podané v trojdňovej lehote sťažnosti, o ktorých mal rozhodnúť dozorový prokurátor JUDr. Kriška.

Zaujímavosťou bolo, že Kriška ani o jednej sťažnosti nerozhodol, a tak som podala voči Michalcovi sťažnosť proti postupu, ktorou bolo možné namietať postup vyšetrovateľa v ktoromkoľvek štádiu konania.

V novembri v roku 2000 som prevzala odpoveď na sťažnosť proti postupu vyšetrovateľa. Z nezistených príčin o mojej sťažnosti nerozhodoval dozorujúci prokurátor Kriška ako ukladá zákon, ale prokurátorka Slabá, samozrejme ako vždy klamstvami.

Nesmierna angažovanosť Slabej v tomto konaní sa jej nedala uprieť. V eufórii zo zastavenia pečiatku právoplatnosti a vykonateľnosti uznesenia prehliadla a vetu uznesenie „ruším celé“ prečítala „uznesenie ruším z časti“.

Podľa prokurátorky Slabej, vyšetrovateľ Gaduš zrušil uznesenie o vznesení obvinenia v určitých bodoch, a zvyšné skutky boli odborom vnútornej správy Okresného úradu v Pov. Bystrici posúdené ako priestupok proti občianskemu spolunažívaniu, avšak z dôvodu uplynutia času už boli premlčané.

„Sťažnosť proti prerušeniu konania“ prečítala ako „sťažnosť proti zrušeniu obvinenia“.

V uznesení uviedla, že Ing. Lackovič a JUDr. Loduhovala podali sťažnosť proti uzneseniu o zrušení obvinenia a na základe podnetov poškodených Ing. Lackoviča a JUDr. Loduhovej Krajská prokuratúra v Trenčíne preskúmala zákonnosť zrušujúceho rozhodnutia a zistila, že toto bolo z časti nedôvodné.

Prokurátorka Slabá vedela, že právoplatné uznesenie vydané Gadušom zrušiť nemôže rozhodnutím, vedela aj to, že uznesenie o vznesení obvinenia v prvom trestnom konaní vedenom voči mne vyšetrovateľ Gaduš zrušil použitím vety: „Napadnuté uznesenie ruším celé“, že ani jeden z poškodených a ani prokurátor Kriška nepodali opravný prostriedok. Práve táto okolnosť v neskoršom období zásadným spôsobom ovplyvnila konanie a usvedčila ju zo závažnej trestnej činnosti.

keď satira zabíja...

V decembri v roku 2000 v rozhodnutí o sťažnosti JUDr. Slabá zmenila útok na verejného činiteľa tlačou, na útok na štátny orgán s následkom smrti.

Na prvý pohľad malá nepozornosť či chyba v písaní, nie však v trestnom konaní...

Podľa §153, odst. 3 Trestného Zákona – kto použije násilie v pôsobíť na výkon právomocí orgánu štátnej správy a samosprávy, súdu alebo iného štátneho orgánu, potresce sa odňatím slobody na šesť mesiacov až päť rokov. Odňatím slobody na desať až pätnásť rokov sa páchatel potresce, ak uvedeným trestným činom uvedeným v odseku 1 spôsobí smrť.

Ktorý orgán štátnej správy a samosprávy, súdu alebo iný štátny orgán sa stal obeťou môjho násilia, ani akým násilím v úmysle pôsobíť na výkon jeho právomocí som spôsobila smrť z rozhodnutia prokurátorky nevyplývalo.

Miesto, skutok, dátum, čas, poškodený nič z toho neuvedené. V uznesení svietilo iba paragrafové znenie skutku. Spáchať zločin uvedený v rozhodnutí je nepochybne zvrhlosť, ale oveľa väčšia zvrhlosť je, ak prokurátorka krajskej prokuratúry vydá uznesenie, v ktorom uvedie, že osoba o ktorej rozhoduje, privodila násilným konaním smrť, najmä ak trestný skutok nespáchala.

Rozhodnutie, ktoré malo psychicky doraziť mňa, zaslala Slabá do miesta trvalého bydliska. Uznesenie prevzala moja mama. Paragraf 153, odsek 3 jej nič nehovoril, pretože sa do vtedy na rozhodnutiach nevyskytol, iniciatívne zavolala priateľovi, ktorý predtým pôsobil na pozícii sudcu, ktorý jej vysvetlil, že sa jedná o útok na štátny orgán s následkom smrti.

Šokovaná informáciou mi zavolala a dôrazne sa ma spýtala, či som naozaj presvedčená, že ma stíhajú za satiru a či si nespomínam na nejaké to zabitie ... ale mala by som si spomenúť a nájsť si dobrého advokáta.

Po pár minútach mlčania som nezvládla počúvať nesúvislé reči o tom “čoho sa dožila a čo vychovala”. Nedalo sa to počúvať, ukončila som hovor zložením slúchadla, bez pozdravu.

O niekoľko hodín mi zavolala sestra, že mama je hospitalizovaná v kritickom stave na internom oddelení po mozgovej mŕtvici.

Sadli sme do auta a leteli do Nitry. Pohľad na nevládne telo, zdeformovanú tvár pretiahnutú do neprirodzeného úškľabku a neprítomný pohľad deprimoval. Sadla som si na peľasť postele a čakala, kedy začne vnímať moju prítomnosť. Pokúšala sa niečo nezrozumiteľné povedať, po celý čas jej po tvári stekali slzy. Slzy, aké som naposledy utierala z jej tváre, keď nám náhle zomrel otec.

Po chvíli sa pokúsila zdvihnúť hlavu a kývla, aby som odišla. Zdravotný stav bol v prvom momente vysvetlením jej neštandardného správania v dopoludňajších hodinách.

Skutočné precitnutie prišlo až v noci po návrate z nemocnice, keď som otvorila obálku z prokuratúry, ktorú mi podala sestra pri odchode domov.

V momente som si uvedomila, že nie choroba ovplyvnila skratové konanie mamy, ale rozhodnutie z prokuratúry bolo príčinou jej skratu a následnej mŕtvice. Hlava mamy nedokázala spracovať fakt, že som niekomu privodila smrť.

Neviem si predstaviť pocity mamy, ktorá sa dozvie, že jej dieťa spôsobilo niekomu smrť.

Výčitky svedomia mi v tú noc nedali zaspáť. Presviedčala som samu seba, že sa jedná o hlúpu pisársku chybu. JUDr. Slabá vydá opravné rozhodnutie a aspoň čiastočne sa situácia upokojí. Ani len vo sne by ma nenapadlo, že rozhodnutie je iba ďalšou zvrhlou zábavou z tvorivých dielní trenčianskej krajskej prokuratúry.

Ráno som zavolať prokurátorke JUDr. Slabej a požiadala ju, aby vydala opravné uznesenie, že som nezaútočila na štátny orgán a útokom nikomu nespôsobila smrť. JUDr. Slabá ma vysmiala s odôvodnením, že vydané uznesenie zodpovedá skutkovému stavu. Uznesenie Slabej som napadla sťažnosťou adresovanou JUDr. Kováčikovej. Samozrejme, sťažnosť odstúpila na vybavenie Slabej, nemala odvahu podpísať takú zvrhlosť.

Z rozhovoru so Slabou nebolo ľahké sa otriasť. Útok na štátny orgán s následkom smrti a perspektíva desať až pätnásť rokov vo väzbe traumatizovala a neschádzala z mysle. Koncom januára dievčatá vydali „opravné uznesenie“. Opravili „pisársku chybu“. Termín vyšetrovateľ OR PZ Trenčín nahradili termínom „vyšetrovateľ OR PZ Považská Bystrica“. „Útok na štátny orgán s následkom smrti“ v uznesení ponechali.

Začal kolotoč podávania sťažností, zväčša rozhodnutých v môj neprospech. Generálna prokuratúra hodnotila rozhodnutie JUDr. Slabej ako rozhodnutie vydané v súlade so zákonom. Po niekoľkých mesiacoch sťažnosti prokuratúra vybavovať v zmysle zákona o prokuratúre vetou „O vašej sťažnosti už bolo rozhodnuté“. Sporné uznesenie do dnešného dňa nikto nezrušil.

Po osem mesačnej psychologickej vojne, ktorú dievčatá vyzbrojené pečiatkami úspešne vyhrávali, do hry vstúpili ďalší dvaja experti na trestné právo JUDr. Igor Dorica – prokurátor Generálnej prokuratúry SR a JUDr. Dušan Križka – prokurátor Okresnej prokuratúry Trenčín.

Výroba zločinca na Slovensku v prípade záujmovej osoby je jednoduchá. Nemusíte spáchať trestný skutok, ani násilím spôsobiť smrť. Na výrobu zločinca postačia dve ohybné prokurátorky s pečiatkou krajskej prokuratúry.

kúznik so slovíčkami... JUDr. Dorica

Prvú sťažnosť proti postupu JUDr. Slabej po opätovnom vznesení obvinenia riešil prokurátor Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky JUDr. Igor Dorica. V dobrej viere, že snáď zvíťazí zdravý rozum, pripojila som uznesenie o vznesení obvinenia, uznesenie o zrušení obvinenia, stanovisko JUDr. Križku o zákonomnom postupe vyšetrovateľa a rozhodnutie o ukončení priestupkového konania. JUDr. Dorica v prvom prípise, ktorý mi zaslal, ma informoval, že vyžiadal trestný spis a po dodaní potrebných materiálov rozhodne. Disponoval uznesením vyšetrovateľa opatreným pečiatkou právoplatnosti a vykonateľnosti, orgánu na stíhanie trestných činov oprávneného, o ktorom vedel, že nebolo napadnuté riadnym ani mimoriadnym opravným prostriedkom a nebolo v predpísanom konaní zrušené, takže ani vo sne by ma nenapadlo, že nerozhodne v môj prospech.

Sťažnosť proti postupu prokurátora štandardne vybavuje prokurátor nadriadenej prokuratúry v zmysle zákona o prokuratúre rozhodnutím, čiže prokurátor vydá uznesenie, voči ktorému je opravný prostriedok. JUDr. Dorica nemal ani v pláne vydať rozhodnutie v súlade so zákonom. Vedel, že musí vybaviť vec spôsobom, na základe ktorého nebude možné jeho rozhodnutie skúmať, prípadne napadnúť opravným prostriedkom. Prvú úlohu zvládol priam geniálne.

Sťažnosť proti postupu premenoval na podnet, ktorý vybavil v zmysle zákona o prokuratúre opatrením, čím ma zbavil možnosti opravného prostriedku, a seba zbavil rizika, že jeho rozhodnutie bude skúmať generálny prokurátor, ktorý by v zmysle zákona o sťažnosti proti jeho postupu rozhodoval.

Právoplatné uznesenie vyšetrovateľa o zrušení obvinenia premenoval na rozhodnutie o podanej sťažnosti po začatí stíhania a postúpenie veci nazval odovzdaním.

Nesprávnosť v postupe spôsobila malá leš, nesprávne zvolená terminológia, či použitie výrazov odovzdá a postúpi. Vyšetrovateľ odovzdá vec priestupkovému konaniu ak po prijatí podnetu, pred vznesením obvinenia výsledky ukazujú, že trestný skutok sa nestal, ale konanie možno nazvať priestupkom. Vyšetrovateľ postúpi vec ak k zisteniu, že páchatel nespáchal trestný čin dopreje po vznesení obvinenia. Sťažnosť proti postupu prokurátorky nazval podnetom. Zopár nepresných výrazov zmenilo význam rozhodnutia.

Niekoľko rokov som jeho konanie nechápala a pritom to bolo také jednoduché.

V prvej časti rozhodnutia zvolil nesprávny postup, jeho konanie bolo možné ešte nazvať procesnou chybou, ale druhú časť v rozhodnutia zdôvodnil nepravdivými tvrdeniami, čo nebolo možné považovať za pochybenie, ale zneužitie právomoci verejného činiteľa a marenie úlohy verejným činiteľom.

Špecialitou JUDr. Doricu, podobne ako väčšiny brachiálov je presvedčenie o svojej genialite, čo vedie k podceňovaniu intelektu obvinených, ktorých sťažnosti riešia. Tendencie týchto ľudí vyvyšovať sa a pôsobiť autoritatívne a nadradene, najmä keď páchajú trestnú činnosť, občan jednoducho nemôže brať vážne.

Po dočítaní jeho uznesenia som uvažovala už iba nad sumou, ktorú prijal za samo zhovädenie.

Dorica rozhodnutie postavil na klamstve, že vyšetrovateľom Ing. Gadušom mi nebolo obvinenie vznesené a rozhodnutie o vznesení obvinenia vyšetrovateľom zrušené. Uznesenie o vznesení obvinenia a uznesenie o zrušení obvinenia opatrené pečiatkou právoplatnosti a vykonateľnosti ktoré prehliadol, bolo súčasťou mojej sťažnosti, navyše podanou na podateľni generálnej prokuratúry.

Dorica vedel, že moje tvrdenie o existencii prekážky právoplatne skončenej, brániacej trestnému stíhaniu malo oporu v platnej právnej úprave. V súlade so zákonom uviedol, že prekážku v právoplatne skončenej veci v trestnom konaní tvoria rozhodnutia taxatívne. Keďže mal k dispozícii uznesenie o zrušení obvinenia opatrené pečiatkou právoplatnosti a vykonateľnosti vedel, aké rozhodnutie má pred sebou.

V odôvodnení konštatoval, že takým nie je rozhodnutie vyšetrovateľa, ktorým vyhovel podanej sťažnosti, opatrenie o odovzdaní veci ani rozhodnutie orgánu príslušného na prejednanie priestupku o zastavení veci.

Sťažnosť úmyselne nešpecifikoval, pretože nemohol by správne uviesť „sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia“ keď v predchádzajúcom výroku tvrdil, že uznesenie o obvinení vznesené nebolo. Niekoľko „nepresných termínov „nezákonné rozhodnutie vydané JUDr. Doricom, zmenilo postup krajskej prokuratúry na postup zákonný.

JUDr. Igor Dorica ako prvý mal zákonnú povinnosť zastaviť trestné konanie, ktoré nemalo oporu v zákone. Nezákonným rozhodnutím, sfalšovaním objektívnych skutočností mi privodil úmyselne nezákonné trestné konanie. Spôsob, akým zneužil právomoc verejného činiteľa, vyžaduje odborne zdatného prokurátora profesionála. V súčasnosti na Generálnej prokuratúre zaisťuje post vedúceho prieskumného oddelenia.

obžaloba....

Koncom januára 2001 vyšetrovateľ Mgr. Michalec tak ako slúbil podal návrh na obžalobu. Bez mojej svedeckej výpovede ako aj bez výpovedí navrhnutých svedkov, podal trestnú vec ČVS: OUV 146/PB-2000 na obžalobu.

Kto a akým spôsobom na Križku zatlačil je otázne, čo je však nespochybniteľné, že neprimeraný nátlak na dozorového prokurátora spôsobil, že nevydal obžalobu k spisu, ktorý bol daný na obžalobu ale k pôvodnému, ktorý na obžalobu podaný nebol. Malé nedopatrenie spôsobilo, že súdny spis automaticky opatrili spisovou značkou z prvého konania.

Šiesteho apríla 2001 podal na súd JUDr. Kriška obžalobu, ktorá sa podľa čísla spisu vzťahovala k pôvodnému konaniu vedenému npor. Dušanom Gadušom, o ktorom vedel, že bolo právoplatne ukončené priestupkovým konaním.

JUDr. Križka sa zubami nechtami držal pôvodného scenára. Obžalobu, ktorú nebolo možné brať vážne, zdôvodnil rozprávkou o podanej sťažnosti JUDr. Loduhovej. K mojej osobe uviedol, že som využila právo nevypovedať, hoci v rámci konania som bola v prítomnosti právneho zástupcu JUDr. Müllera, jedenásteho a šestnásteho augusta 1999 vypočutá vyšetrovateľom Ing. Gadušom a zápisy z oboch výsluchov s približne stovkou strán príloh, mal riadne žurnalizované v spise.

Paradoxom bolo, že obžalobu postavil na svedeckých výpovediach Viery Mišúrovej a Edity Balušíkovej, ktoré vypočuté neboli. Ku trestnému spisu postúpenému na obžalobu obžalobu nikdy nevydali. V konečnom dôsledku obžaloba bola kópiou uznesenia o vznesení obvinenia z prvého trestného konania, doplnená o štyri vety.

JUDr. Križka, ako dozorový prokurátor nepredkladal obžalobu na súde, pojednávaniam sa vyhýbal. Prokuratúru na súde z dôvodu jeho zaneprázdnenosti zastupovali mladí prokurátori, ktorí spravidla trestnú vec nepoznali a okrem vety, že prokuratúra trvá na obžalobe, nedostali zo seba hláska.

Dzurindova vláda, úpadok médií a nová totalita...

Nástup prvej Dzurindovej vlády priniesol médiám postupný úpadok. Zopár mesiacov bavili občanov poukazovaním na svinstvá páchané Mečiarom so svojimi vernými, vytvárali pozitívny obraz rozvíjajúcej sa demokracie a denne občanov krmili propagandou, ideologickejšou ako za socializmu.

Stav demokracie na Slovensku sa zo dňa na deň zlepšoval, ak nie reálne aspoň podľa IVO, ľudskoprávne organizácie bojovali za práva disidentov na Kube a v Číne. Brutálne porušovanie základných ľudských a ústavných práv na Slovensku práve nebolo v kurze. Informácie o nastupujúcom úpadku spoločnosti a silových rezortov stáli akosi na pokraji záujmu. Servilita médií voči prehreškom vládnucich strán a obhajoba svinstiev predovšetkým nominantov KDH napovedala, že prichádza čas novej totality, oveľa horšej ako bola Mečiarova. Totality, ktorá potichu najskôr ovládla médiá a postupne „reformami“ zdevastovala väčšinu rezortov. Silové rezorty obsadené nominantmi Kresťanskodemokratického hnutia boli katastrofou. Z reforiem v rezortoch obsadených nominantmi KDH sa rezorty nespamätali.

mlčanie...

Po doručení obžaloby v roku 2001 som sa obrátila na médiá s prosbou o pomoc druhýkrát. Ich postoj ma šokoval. Jednoliato všetci tárali o akejsi „nepísanej dohode“ medzi médiami, že ku kauzám konkurencie sa vzájomne nevyjadrujú. Nechájala som, o akej konkurencii je reč.

Vydavateľská činnosť týždenníka Aspekt bola niekoľko rokov ukončená a dávať na jednu úroveň občiansko-právne konania médií s trestným konaním pre skutok, ktorý nebol trestným činom, sa mi zdalo minimálne neetické.

Keďže som konanie voči sebe nedávala do súvisu s týždenníkom Aspekt, boli ich vyjadrenia pre mňa nepochopiteľné. Pri poznámke, že obeťou takéhoto trestného konania môže byť v neskoršom období ktorýkoľvek slovenský novinár, sa spravidla pousmiali. Vlastne sa usmievali dovtedy, kým nezačali rozháňať cestou trestných konaní novinárov z celoslovenských médií. Situáciu pochopili oveľa rokov neskôr, keď sa problém týkal Martina Šútovca zo Sme.

spis, ktorý nikto nechcel posudzovať...

Obžalobu JUDr. Križka podal na Okresný súd Považská Bystrica. Krátko po jej napadnutí sa všetci sudcovia zo súdu vylúčili s odôvodnením, že sa cítia predpojatí, nakoľko účastníkom konania je predsedníčka súdu JUDr. Loduhová.

Po vylúčení sa všetkých sudcov z konania, spis bol pridelený na Okresný súd Bánovce nad Bebravou. JUDr. Jozef Oslej – predseda Okresného súdu v Bánovciach nad Bebravou od piateho októbra 2001 v trestnej veci vyslovoval svoju zaujatosť na jej prejednanie, čo zdôvodnil tým, že JUDr. Helenu Loduhovú sudkyňu a podpredsedníčku Okresného súdu Považská Bystrica viac rokov osobne pozná, od roku 1997 je členom a podpredsedom sudcovskej rady pri Krajskom súde v Trenčíne a členkou sudcovskej rady je aj JUDr. Loduhová. Na zasadnutí sudcovskej rady sa osobne stretávajú, a preto by nemohol bez predpojatosti rozhodnúť predmetnú trestnú vec.

Oslej navrhol trestnú vec odňať Okresnému súdu Bánovce nad Bebravou a prikázať inému okresnému súdu v pôsobnosti Krajského súdu v Trenčíne, nakoľko na Okresnom súde Bánovce nad Bebravou trestné konania vybavuje

iba jeden sudca, čiže on. V priebehu rokov 2000-2001 JUDr. Oslej niekoľkokrát žiadal Krajský súd Trenčín o odňatie spisu a vylúčenie z konania. Z vykonávania úkonov trestného konania bol vylúčený 30. 1. 2002.

V roku 2003 akosi na svoje dvojročné úsilie a vylúčenie z konania pozabudol a z pozície sudcu vylúčeného z konania zamietol moju žiadosť o vyhotovenie fotokópie vyšetrovacieho spisu, hoci zákonná sudkyňa JUDr. Tatiana Porubánová prípisom zo dňa 13.2.2003 rozhodla o vyhotovení fotokópie v lehote jeden mesiac. Rozhodnutie JUDr. Osleja zo dňa piateho marca 2003, v ktorom mi oznamuje, že požiadavke o prekopírovanie nevyhovelo, do spisu nezaložil. Odstránenie sporného rozhodnutia, bolo viac ako krátkozraké, nakoľko rozhodnutie mi bolo zaslané.

Počín Osleja ma iba pobavil, v čase doručenia som disponovala fotokópiami trestných spisov z oboch konaní. Uvažovanie JUDr. Osleja, v zmysle zabeňnutých zvyklostí, že ak nezažurnalizuje rozhodnutie do spisu, nikto nepreukáže, že zneužil právomoc verejného činiteľa stavalo jeho intelekt na úroveň maloletého.

JUDr. Porubánová, sudca hrdina...

Po množstve neúspešných pokusov predsedu súdu o vylúčenie trestná vec zostala pridelená Okresnému súdu v Bánovciach nad Bebravou. K zaujatosti v trestnej veci sa vyjadrovali zvyšné sudkyne z uvedeného súdu, JUDr. Erika Zajacová a Tatiana Porubánová. Obe tvrdili, že sa s JUDr. Loduhovou osobne poznajú, absolvovali spoločne rôzne školenia a JUDr. Tatiana Porubánová absolvovala s JUDr. Loduhovou dlhšie trvajúci jazykový kurz, avšak ani jedna z nich sa necítila zaujatá. Trestná vec bola pridelená priateľke JUDr. Heleny Loduhovej, nezaujatej členke súdnej rady, sudkyňi JUDr. Tatiane Porubánovej.

Vážená sudkyňa Porubánová snáď zabudla len na jednu vec, uviesť, že ako sudkyňa pojednávala iba občiansko-právne, a nie trestné spory.

JUDr. Tatiana Porubánová vydala v januári 2003 trestný rozkaz. Rozsudok v trestnej veci právoplatne skončenej pätnásteho decembra 1999 som prevzala jedenásteho februára 2003. Dvanásteho februára 2003 som sa dostavila na Okresný súd v Bánovciach nad Bebravou za účelom nahliadnutia do spisu a požiadala o vyhotovenie kópie celého spisu.

Deň po nahliadnutí mi zákonná sudkyňa JUDr. Porubänová oznámila, že spisový materiál je rozsiahly, má viac ako osemsto strán a kópiu spisu je možné vyhotoviť najskôr v lehote jeden mesiac. Pokiaľ budem žiadať vyhotoviť kópie alebo výpisy z listín uvedených v spise, je predpoklad, že doba vyhotovenia bude trvať viac mesiacov.“ Pravdepodobne nebudeme schopní zabezpečiť fotokópie spisu, viete spis je rozsiahly... „zaševalila mi pani sudkyňa, keď som žiadala o termín prevzatia fotokópie... ibaže by ste si na súd priniesla kopírovacie zariadenie, teda vyrobila kópiu na vlastné náklady.“

na vlastné náklady...

Sedemnásteho februára 2003 som sa opätovne dostavila na Okresný súd do Bánoviec nad Bebravou. Medzi ôsmou a desiatou sme spolu s manželom digitálnym fotoaparátom vyhotovili kompletne kópie oboch vyšetrovacích spisov.

Ako prvému, hneď po odchode zo súdu som volala Ľubovi Samuelovi.

„Mám to, obidve rozhodnutia v jednej trestnej veci“.

„To snáď nie?“

„To snáď áno, zajtra.“

Prvá strana súdneho spisu označená spisovou značkou z prvého trestného konania a právoplatné uznesenie Gaduša opatrené pečiatkou právoplatnosti priniesli po rokoch nefalšovanú radosť.

Získanie fotokópií a vedomie, že som získala nielen dôkazy o právoplatne skončenom trestnom konaní, ale aj rozsiahlej trestnej činnosti „orgánov“ činných v trestnom konaní vyvolalo okamžitú reakciu predovšetkým v brachiálnych zložkách.

policajná ochrana...

Pokus o fyzickú likvidáciu som potichu prekúsila, ale vyhrážanie únosom troch maloletých detí mnou otriasol natolko, že som požiadala o pomoc prvého viceprezidenta policajného zboru, JUDr. Jaroslava Spišiaka, ktorý ihneď konal.

Deti boli odvezené do bezpečia, a rodina bola na niekoľko mesiacov zaradená do programu na ochranu svedkov. Policajná ochrana bola zriadená na dobu zdokumentovania trestnej činnosti závažnej trestnej činnosti. Po dôkladnom „vyťažení chránených svedkov“ panstvo sa rozhodlo dať nás „dolu“. „Zahučať“ sme mali pri domovej prehliadke realizovanej trenčianskou políciou po neprimeranej obrane. Spoliehali sa na to, že manžel bol držiteľom zbrojného preukazu a vlastnil niekoľko krátkych zbraní. Nezaregistrovali iba fakt, že zbrane, boli už niekoľko rokov predané istému bývalému riaditeľovi polície.

Informácia o domovej prehliadke, sa dostala k operatívne policajného prezídia dvanásť hodín pred zákrokom a JUDr. Jaroslav Spišiak pripravovanej domovej prehliadke včas zabránil.

Po nezdare s domovou prehliadkou, zdokumentovanú organizovanú trestnú činnosť verejných činiteľov Šátekovci rozoslali na vybavenie tým, voči ktorým podnety smerovali, a policajná ochrana bola zrušená ako nedôvodná. Policajti zabezpečujúci ochranu iba nechápavo krútili hlavami.

Hodili nás jednoducho ako ohryzenú kosť psovi a s trestnými spismi a nahrávkami rozbehli čulý obchod. Podnety na trestné stíhanie boli zneužitú, poslúžili iba vládnym stranám na vzájomné vydieranie. Začaté trestné stíhania sudcov a prokurátorov boli zastavené pre nedokázaný úmysel, rovnako ako aj obvinenia policajných vyšetrovateľov a riaditeľov.

Dva týždne po zrušení ochrany „niekto“ podložil výbušninou naše auto odstavené na parkovisku vedľa hotela, v ktorom sme bývali a zapálil. Dva dni predtým na hoteli boli kontrolované všetky hasiace prístroje. Požiar a podpaľača spozoroval môj syn a manželovi sa podarilo auto zhasiť skôr ako došlo k výbuchu. Do niekoľkých hodín bola rodine opätovne zriadená policajná ochrana. Deti boli opäť odvezené.

mediálni zbabelci...

Ak vo všeobecnosti výraz renomovaný znamená zavedený, na Slovensku v spojení s výrazom novinár je často zamieňaný s výrazom „kvalitný“ alebo jeden z najlepších. Bolo neprijemným zistením, že renomovaní novinári sú hlásnymi trúbami politických strán, a bezmedzne aj najväčšie hlúposti bez hlbšieho uvažovania prezentovali ako terno.

Napojením na politické strany strácali nadhľad nad vecou a jednostranným prijímaním názoru istého politického spektra nimi prezentované informácie objektivitu, očakávanú čitateľom. V dlhodobom horizonte texty redaktorov boli na smiech. Novinárom som z iného uhľa pohľadu, ako aj ich mediálne výstupy začala vnímať po podaní obžaloby.

V januári 2003 JUDr. Porubánová, sudkyňa Okresného súdu Bánovce nad Bebravou, vydala voči mne trestný rozkaz, ktorým ma odsúdila a ja som očakávala, že slovenskí mediálni zbabelci nájdu v sebe aspoň kúsok profesijnej hrdosti a odvahy a zverejnia krátku správu o odsúdení novinárky za publikovanie anonymnej veršovanej satiry. Ani obraz ani zvuk. Slovenské médiá poctivo držali bobra mlčanlivosti. Jediný slušný výstup z rozhodnutia súdu Bánovce nad Bebravou priniesla Česká tisková kancelár a agentúra Reuters.

Zlom v spoločnosti nastal začiatkom mája v roku 2003, keď v rámci predstupových rokovaní začala Európska únia od Slovenskej republiky požadovať zosúladenie zákonov s legislatívou EÚ a vypustenie paragrafov, ktoré boli v rozpore s ľudskými právami.

Médiá prestali masírovať Mečiara a sústredili sa na pozitíva nášho vstupu do EÚ, čo spôsobilo, že reálny obraz stavu spoločnosti a pohľad na brachiálne zložky štátu bol v ponímaní médií jednoliato pozitívny.

Slovenská republika bola prezentovaná ako raj na zemi. Spišiak bojoval s podsvetím a organizovaným zločinom, teda aspoň v mediálnych výstupoch a polícia rozbíjala organizované skupiny s rýchlou akou ja vajcia do pražnice. V súvislosti so smrťou podnikateľov polícia spravidla zdôrazňovala, že patrili k podsvetiu a občanom sa intenzívne podsúvalo, že vlastne sa nič nestalo, pretože podsvetie si iba vybavuje účty a novinári intenzívne rozprávali o divokých 90 - rokoch, kedy väčšina z nich navštevovala základnú školu.

Zajac nám potichu presúval za aplauzu médií do Penty zdravotnícke zariadenia, minister vnútra Palko intenzívne bojoval za práva nenarodených detí, narodené neboli v kurze, Lipšic neúspešne bojoval s vlastnou ješitnosťou a ľudskoprávne organizácie za práva kubánskych a čínskych disidentov.

Za intenzívne prezentovanou spoločnou túžbou byť súčasťou vyspelej Európy, v konečnom dôsledku všetkých spájala iba vidina finančných prostriedkov z euro fondov. Zaslepovala do tej miery, že zabudli občanov informovať o záväzkoch, ktoré mali plynúť z nášho členstva v EÚ, ako aj

o následkoch plynúcich z nehospodárneho nakladania s prostriedkami z fondov Európskej únie.

Pravda je taká, že pokiaľ by médiá pravdivo informovali o stave spoločnosti a prešľapoch politikov a politických nominantov, organizovaná trestná činnosť verejných činiteľov a korupcia by nedospeli do súčasnej podoby.

V roku 2003, po niekoľkomesačnej policajnej ochrane, keď policajti z ochrany mali prispieť k fyzickej likvidácii mňa a manžela, rozhodla som sa opäť požiadať o pomoc novinársku obec. Samozrejme, tých najmorálnejších a najčestnejších...

Skúsím slušne. Najskôr mi vysvetľovali aké by zverejnenie mohlo mať neblahé následky pri vstupe do EÚ, neskôr mi odkázali, že nie sme Bielorusko. Zverejniť blamáž, že slovenská novinárka potrebuje policajnú ochranu, nakoľko sa ju pokúsili fyzicky zlikvidovať, je nemysliteľné.

kolegialita a slušnosť...

V roku 2003 po prvom pokuse o moju fyzickú likvidáciu, v čase keď polícia musela odvieť moje tri maloleté deti po vyhrážaní ich únosom, s dôverou som sa obrátila na moralistov so žiadosťou o pomoc prvýkrát - nereagovali.

Keď na policajnom vozidle, ktoré ma prevádzalo počas policajnej ochrany boli uvoľnené kolesá, požiadala o pomoc Milana Šimečku - ani obraz ani zvuk.

Pochopila som, že morálne ikony slovenských médií sú nemorálnejšie ako politici, ktorých kritizujú a o morálke sú schopné iba ak diskutovať.

Možno by som dokázala ospravedlniť Šimečkove držanie bobra mlčanlivosti. Zastával post ol šéfredaktora mienkotvorného denníka Sme s výrazným vplyvom, vtedy už vládnucej strany SDKÚ. Možno by som vedela prepáčiť milovníkovi slobody aj to, že mu neprekážalo trestné stíhanie za satiru, ktorá nie je trestným činom, že mu neprekážalo súdenie slovenského novinára za skutok vypustený z trestného zákona, nakoľko bol v rozpore s Európskym dohovorom, ale jemu neprekážalo, že sa pokúsil niekto o fyzickú likvidáciu novinára.

Zaujímavý však bol postoj iného novinára - moralistu, ktorý mi poradil, aby som sa obrátila na české médiá, aby informácia o útoku na novinára prišla zvonku a slovenské médiá na základe informácie začnú kauzu medializovať.

Túto možnosť akceptovali aj chalani zabezpečujúci ochranu mojej rodiny, a tak som sa skontaktovala s českým novinárom s Janom Spurným, ikonou českej investigatívnej žurnalistiky pôsobiacej v týždenníku Respekt.

Ľadová sprcha...

Dohodli sme si stretnutie v Prahe, na ktoré ma priviezli policajti. Po podaní ruky a predstavení prišla ľadová sprcha. Dozvedela som sa, že žiadny slovenský novinár nemal pridelenú ochranu, to by o tom na Slovensku novinári museli niečo vedieť. Žiadny slovenský novinár nebol na Slovensku trestne stíhaný a už vôbec nie za satiru, ktorá nie je trestným činom a nieto novinárka z regionálneho týždenníka. Studený pot v tej chvíli zalial nielen mňa, ale aj policajtov. Poďakovala som sa pánovi novinárovi za niekoľko hodín stráveného času a niekoľko mesiacov myslela na kolegiálnu pomoc. Pre jedného z renomovaných slovenských novinárov bol vstup do Európskej únie tak posvätnou záležitosťou, že narozprával českému novinárovi nezmysly. Hoci som mala niekoľko typov, ktorý génius o mne narozprával bludy, istota prišla s medializáciou spisu Gorila.

Dokážem pochopiť, že nebolo povinnosťou pána Šimečku a „renomovaných novinárov“ z mienkotvorných médií pomôcť v katastrofálnej situácii, v ktorej som sa ocitla, ale oni v snahe zakryť vlastnú zbabelosť, ma profesijne a ľudsky degradovali, čo sa pochopiť, zabudnúť a ani ospravedlniť nedá.

Do kontaktu som prišla aj s novinármi, ktorí síce v novinárskej obci nie sú zavedení ako nádoby morálky a čistoty, nemajú povestnú svätožiaru na hlave, ktorí mi na rovinu povedali, že spomenúť kauzu, a čo i len moje meno, by bolo pre nich likvidačné, ale intenzívne pomáhali. Mnou pripravené otázky pre orgány činné v trestnom konaní zasielali jednotlivým inštitúciám. Z odpovedí som sledovala, akým spôsobom priebežne menia orgány stratégiu a spoľahlivo vedela posúdiť, v ktorom štádiu konania, jednotliví sudcovia a prokurátori v neskoršom období budú obhajovať zákonnosť svojho postupu, prípadne ospravedlňovať svoje konanie a vedela som sa na vyvracanie

bludov v predstihu pripraviť. Celý život ľuďom z denníkov a agentúr budem nesmierne vďačná, nakoľko bez ich nezištnej pomoci by bolo takmer nezvládnuteľné odhadnúť kroky brachiálnych zločiek.

Objednávka vraždy...

Začiatkom júla 2003 bolo spoľahlivo zistené, že isté kruhy si objednali moju a manželovu vraždu, na ktorú zložili desať miliónov korún, sedem za manžela a tri za mňa. Jediné, čo ma napadlo v momente, keď sa k nám informácia cez operatívcoov dostala, spýtať sa, či som menejcenná.

Operatívu ministerstva vnútra, ktorá zabezpečovala našu ochranu, nahradili kukláči trenčianskeho kraja. Keďže na príprave našej likvidácie sa mali podieľať policajti trenčianskeho kraja, ktorí zároveň zabezpečovali našu ochranu, vedeli sme, že počas ochrany, sa nám nemôže nič stať, respektíve musíme v zdraví prežiť. Samozrejme, aj Sýkorky, ktoré nás mali dať dolu, dobre informované policajtmí zabezpečujúcimi našu ochranu, vedeli, že počas ochrany sa nesmie nič stať. Objednávateľa po opätovnom zriadení ochrany prepadli panike a začali improvizovať.

Utorok večer dvadsiateho druhého septembra 2003 nás navštívili policajti z operatívy a oznámili nám, že policajnú ochranu opäť rušia, vraj už nie je potrebná. Stredú ráno nám zavolať Spišiak a oznámil, že policajnú ochranu rušia a na piatok dostanem policajný sprievod, aby som si vybavila potrebné veci a zbytočne po zrušení ochrany necestovala. Súhlasila som.

Štvrtok mi od rána vyvolával šéf trenčianskych kukláčov a žiadal ma, aby som necestovala. Najskôr žiadal, v závere rozhovoru prosil... bol to minimálne nezvyčajný rozhovor.

Piatok ráno som nastúpila do policajného auta prideleného trenčianskej polícii. Do Bratislavy sme prišli v pohode, po absolvovaní niekoľkých stretnutí sme sa presunuli do Nitry. Cestou naspäť som navštívila mamu.

Dopíjali sme v rodičovskom dome kávu, keď kukláčov zabezpečujúcich prevoz začali nadriadení z Trenčína naháňať. Vraj okamžite máme vyraziť na diaľnicu a letieť nazad. V hlave mi zahučalo, že počas transportu sa netelefonuje. Pocity pri nastupovaní nie je možné popísať. Cítila som nebezpečenstvo,

ktoré som nedokázala identifikovať a jediné načo som sa zmohla bola veta: „Nejdeme na žiadnu diaľnicu, ideme cez dediny.“

Chalani z ochranky spočiatku protestovali, ale trasu som napokon určila ja..

Rozbitá prašná cesta s povolenou rýchlosťou tridsať km za hodinu, kolesá s povolenými skrútkami vrátane bezpečnostnej postupne uvoľnila. Pred letiskom Piešťany sa vodičovi podarilo takmer neovládateľné vozidlo včas zastaviť. Policajti dotiahli uvoľnené kolesá a pokojne, päťdesiatkou sme sa dotiahli do Považskej Bystrice.

iná vec...

Policajti na pokyn manžela spísali úradný záznam o kolízii a ráno som zavolať pani Spišiakovi.

„Dobré ráno pán Spišiak, ešte stále ste presvedčený, že ochrana je nedôvodná?“

„Pani Teleki, rozhodli na ministerstve.“

„Pán Spišiak, piatok na policajnom aute, ktoré ma prevážalo, niekto úmyselne uvoľnil skrútky na kolesách, vrátane poistnej.“

„Tak to je iná vec.“

Samozrejme ostalo pri inej veci...

Keďže došlo pri prevoze k ohrozeniu dvoch policajtov, bola som presvedčená, že polícia incident vyšetrí. Vyšetřila v duchu tradícií a o pár dní mala dvoch potencionálnych páchatel'ov.

Prvým podozrivým bol môj sused Janko Halás, s ktorým som vyrastala. S rodinou sme mali nadštandardné vzťahy, a najmä po smrti otca nám Halásovci intenzívne pomáhali so všetkými opravami na dome. Podozrenie padlo na Janka údajne preto, že bol vyučený automechanik a mohol mať po ruke „správny kľúč“.

Druhým podozrivým bol môj manžel... rozhodol sa ma zbaviť.

Na šťastie sa mi podarilo cez kriminalisticko - expertízny ústav zabezpečiť kópie znaleckých posudkov, ktoré preukázali, že k uvoľneniu skrutiiek došlo násilím.

Podľa znaleckých posudkov Ing. M Pribulu a znalca z kriminalisticko – expertízneho ústavu, o niekoľko minút som spolu s policajtmí mala stolovať so sv. Petrom. Neskôr sa mi podarilo získať kópie znaleckých posudkov a neskôr celého trestného spisu.

Kompletný materiál poslúžil iba raz, keď sa policajné prezídium vyjadrilo, že nikdy k incidentu nedošlo.

Poskytla som novinárom kópie, aby bolo zjavné, že policajti nehovoria pravdu. Ďalší pokus o moju fyzickú likvidáciu pripravili na dvadsiateho tretieho marca 2004. Pokus nevyšiel, a hoci v zálohe mali takzvanú šokovú terapiu, ktorú nezabudli použiť, zdravý rozum a úsudok mi nevzali.

trojpísmenkoví...

Vtedy sme už komunikovali s ľuďmi zo služieb. Dozvedeli sme sa, že niekoľko podnikateľov, ktorí prejavili „občiansku statočnosť“ a podobne ako ja s manželom, podali trestné oznámenia na organizované skupiny verejných činiteľov zmizlo, vlastne bolo zavraždených, časť opustila Slovensko, čelila medzinárodným zatykačom a vydávacím konaniam, časť bola zničená cestou psychiatrie, mnohí sa ocitli na okraji spoločnosti, prípadne po rokoch rezignovali.

Sľubované očistenie od korupcie a závažnej trestnej činnosti verejných činiteľov sa nekonalo, Spišiakova reforma z roku 2003 odňatím kompetencií pracovníkom kriminálnej polície a zavedením takzvaného skráteného vyšetrovania spôsobila a dodnes spôsobuje iba predĺženie konania a marenie vyšetrovania.

Znefunkčnenie kriminálnej polície odňatím kompetencií kriminalistom, zभावovanie sa väčšiny odborníkov s dlhoročnou praxou s odôvodnením očisty od príslušníkov ŠTB, a obsadzovanie kľúčových pozícií ľuďmi bez adekvátneho vzdelania a morálnych predpokladov, bol začiatkom rozsiahlej devastácie polície.

neplnoletá, nesvojprávna, mŕtva...

V júni 2003 som požiadala o osobné stretnutie ministra spravodlivosti Daniela Lipšica, ktorého som upozornila na závažné porušovanie ľudských práv zakotvených v Európskom dohovore o ľudských právach. Konkrétne, že na súdoch Trenčianskeho kraja sú v právoplatne ukončených trestných veciach vedené nové konania a na dezinterpretáciu § 11, ktorý rieši neprípustnosť trestného konania.

Dohodli sme sa, že podám na ministerstve spravodlivosti podnet, situáciu riadne prešetří a zriadi nápravu. Za pár dní mi slečna Andrejujová, z kancelárie pána Lipšica oznámila, že môj podnet odstúpil na odbor milostí.

Informácia pre mňa nepochopiteľná. Nežiadala som milosť, ale zastaviť konanie, ktoré nemá oporu v zákone. Scestné stanovisko k veci vydané ministerstvom šokovalo.

Požiadala som preto istého novinára, pôsobiaceho v spravodajstve TV Markíza, aby vyžiadal od ministerstva spravodlivosti stanovisko ku konaniu, respektíve vyjadrenie na otázku „Prečo je vedené v právoplatne ukončenej trestnej veci nové konanie, ak ďalšiemu konaniu bráni § 11 odst. f, h.“

Podľa Ministerstva spravodlivosti, nespĺňam všetky odseky paragrafu 11, preto je konanie zákonné.

V paragrafe 11 trestného poriadku, platnom do roku 2006 bolo zakotvené, v ktorých prípadoch voči páchatelovi trestného činu nie je možné viesť trestné konanie, čiže je nemysliteľné, aby sa na jednu osobu vzťahovalo všetkých osem písmen. Z recesie som nalistovala paragraf v trestnom poriadku a snažila spájať odseky, ktoré by sa dali aplikovať na jednu osobu. Neviem kolkokrát som prečítala do neba volajúcu hlúposť zaslanú ministerstvom spravodlivosti.

Z letargie ma prebrala reportáž odvysielaná televíziou Markíza.

Tomáš si dal záležať. Najskôr sa na obrazovke objavil § 11 – Neprípustnosť trestného konania aby chápali aj laici. Po spomalenom prebehnutí paragrafového znenia na obrazovke, povedal iba jedinú vetu: Podľa ministerstva, aby sa na Janu Teleki vzťahoval § 11 musí byť mŕtva, nesvojprávna, neplnoletá, poslankyňa národnej rady, prípadne sudkyňa, súbežne.

Excelentné zhovädanie v hlavnom spravodajstve najsledovanejšej televízii síce dávalo nádej na zastavenie konania, ale váženej pani riaditeľke odboru milostí evidentne neprekážalo. V októbri, v zastúpení Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, môj podnet vybavila s tým, že konanie je zákonné a rozhodne „nezávislý súd“, samozrejme § 11 sa na mňa nevzťahoval.

Rok 2003 bol obdobím zmien a paradoxov, na jednej strane prijímaním kvalitných zákonov a zosúladenia našich právnych noriem s EÚ a na strane druhej začiatkom závažného porušovania zákonov v praxi brachiálnymi zločkami.

S nástupom Lipšica na post ministra spravodlivosti sa začalo brutálne porušovanie základných ľudských a ústavných práv občanov v súdnom konaní, pribúdali trestné konania vedené bez opory v zákone a ožívali praktiky na likvidáciu politických oponentov zločkami silových rezortov.

Lipšic v roku 2003 vtiahol občanov do hlbokoj totality.

Mgr. Turan – prokurátor Generálnej prokuratúry SR

Po niekoľkotýždňovom spamätávaní podala som na Úrade boja proti organizovanej kriminalite v poradí druhý podnet na preskúmanie zákonnosti konania JUDr. Slabej. Podnet začiatkom apríla vyšetrovateľ odstúpil na Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky. Pod napadol na riešenie prokurátorovi Mgr. Vladimírovi Turanovi.

Po prevzatí jeho uznesenia som si intenzívne začala uvedomovať, že rozhodnutia zmätkov pôsobiacich v justícii nemôžem brať vážne, že skutočne prišiel čas sa odosobniť, pretože mám tri maloleté deti, chorú mamu a ak to nedokážem, buď ma švihne, alebo mi v lepšom prípade prepne.

Mgr. Vladimír Turan dvadsiateho prvého júla 2003 vydal uznesenie, ktoré rozdelil do troch častí. V prvej časti riešil konanie JUDr. Slabej. Správnosť jej konania odôvodnil štyrmi výrokmi, z ktorých ani jeden nezodpovedal pravdivému stavu konania.

V prvom výroku pán Mgr. Turan zámerne neuviedol, že uznesenie nebolo

napadnuté v lehote na podanie sťažnosti, osemnásteho októbra 1999 nadobudlo právoplatnosť, a stalo sa vykonateľným.

Z druhej vety som sa dozvedela od Turana, že na základe podnetov poškodených Ing. Lackoviča a JUDr. Lođuhovej proti zrušujúcemu uzneseniu Krajská prokuratúra v Trenčíne preskúmala zákonnosť zrušujúceho uznesenia a zistila, že bolo z časti nedôvodné.

V čase rozhodnutia mal Turan k dispozícii uznesenie o zrušení obvinenia opatrené pečiatkou právoplatnosti a vykonateľnosti, čiže vedel, že uznesenie z prvého trestného konania nebolo napadnuté opravným prostriedkom, nikto ho neskúmal a nebolo zrušené. Zanietený pre spravodlivosť prehliadol, že sťažnosti poškodených, na ktoré sa odvolal, neboli podané.

Z tretej vety ma prudko začalo napínať na zvracanie...

„Nakoľko zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia netvorí prekážku rozhodnutej veci, Krajská prokuratúra v Trenčíne dala pokyn Okresnej prokuratúre v Trenčíne na vznesenie obvinenia pre časť skutkov, ktoré tvorili skutkovú podstatu citovaných trestných činov v uznesení o vznesení obvinenia.“

Po dočítaní tretej vety som si kladla otázku, či na generálnej prokuratúre môže vo funkcii prokurátora pôsobiť človek, ktorý nielenže neovláda základy trestného práva, má problém so základnou gramotnosťou.

Vetu „uznesenie ruším celé“, prečítal ako „uznesenie ruším z časti“, pečiatku právoplatnosti a vykonateľnosti prehliadol. Počestný pán prokurátor si ju vlastne všimnúť nemohol, pretože ak by si túto maličkosť všimol, musel by zistiť, že uznesenie nadobudlo právoplatnosť, stalo sa vykonateľným a uznesenie je opatrené od roku 1999 pečiatkou právoplatnosti.

Turan vedel, že JUDr. Slabá vydala pokyn na opätovné stíhanie v trestnej veci právoplatne skončenej v rozpore so zákonom. Vedel aj to, že rozhodnúť v súlade so zákonom znamená vyvodiť voči kolegyni trestnú zodpovednosť, ale to by predovšetkým musel mať chrbtovú kosť, ktorú evidentne nemá.

V paškvile vydanom prokurátorom generálnej prokuratúry JUDr. Turanom postačovalo uviesť presne a pravdivo niekoľko dátumov, majúcich zásadný vplyv na konanie a musel by konanie zastaviť.

Zvyšné časti jeho rozhodnutia boli skutočným nonsensom. V druhej časti som sa hneď v prvej vete dozvedela, že som podala na JUDr. Loduhoú trestné oznámenie za akési pozemky v okolí Púchova, čo ma prekvapilo. Našťastie z ďalšej vety som vyčítala, že podanie na JUDr. Loduhoú a JUDr. Rosinová za nezákonný prevod pozemkov podala nejaká pani z Púchova.

V bode tri riešil môj podnet na JUDr. Loduho, avšak aj tu z tretej vety vyplývalo, že podnet podala podnikateľka z Považskej Bystrice, nie ja. Bolo to desivé čítanie, najmä keď som si uvedomila, že splietol tri trestné konania do jedného a dvaja oznamovatelia budú na rozhodnutie čakať do dôchodku.

Mgr. Turan, ktorý úspešne zakrýval organizovanú trestnú činnosť prokurátorov trenčianskeho kraja, pôsobí ako vedúci oddelenia organizovaného zločinu, terorizmu a medzinárodnej kriminality na Úrade špeciálnej prokuratúry.

Uznesenie vydané Turanom pred nástupom Trnku na post generálneho prokurátora bolo posledným rozhodnutím vydaným v zmysle trestného zákona, čiže bolo jasné, že počas pôsobenia JUDr. Hanzela na poste generálneho prokurátora základy trestného práva všetci prokurátori ovládali a ani jeden z nich nenašiel odvahu zrušiť Gadušove právoplatné uznesenie.

Pracovné návyky pánov prokurátorov, ako aj fiktívne hlúpnutie prokurátorov generálnej prokuratúry začalo nástupom JUDr. Trnku na post Generálneho prokurátora.

JUDr. Trnka...

Od nástupu zakrýval trestnú činnosť sudcov a prokurátorov, ktorí viedli konanie vo veci právoplatne skončenej pre skutok, ktorý nebol trestným činom, pre paragraf vypustený z trestného zákona.

Patrím nepochybne k ľuďom, ktorí z pohľadu JUDr. Dobroslava Trnku, sa roky pregrciavali od nikam nikde. Pregrciavala som sa od roku 1998 medzi políciou, prokuratúrou a súdmi Trenčianskeho kraja, Generálnou prokuratúrou a Najvyšším súdom Slovenskej republiky a hoci som nikdy nemala ambície študovať právo, práve prokuratúra riadená JUDr. Trnkom spôsobila, že dlhé roky som čítala iba platný trestný zákon a poriadok a občas otvorila

Ústavu Slovenskej Republiky, aby som si pripomenula moje ústavou garantované práva, po ktorých Trnkovi podriadení rádi a často šliapali.

S JUDr. Trnkom som sa stretla krátko po jeho zvolení v Pezinku. Podala som mu právoplatné rozhodnutie z prvého trestného konania v trestnej veci, časť trestného spisu z druhého konania. Za niekoľko minút pán prokurátor správne vyhodnotil, že je vedené trestné konanie vo veci právoplatne skončenej pred piatimi rokmi. Termín ďalšieho stretnutia sme predbežne dohodli po jeho menovaní na post generálneho prokurátora a prevzatí úradu. Prvým stretnutím komunikácia s JUDr. Trnkom skončila.

Po nástupe Trnku moje podnety „úspešne“ riešili jeho podriadení. Veľakrát som uvažovala nad tým, či chcú zo mňa vyrobiť psychiatrického pacienta, či moje podnety riešia psychiatrickí pacienti, dementi bez základnej gramotnosti alebo psychopati.

preč bychom se netešili - s námestníkom JUDr. Takáčom

Rok 2004 začal pre mňa sťažnosťou proti rozhodnutiu Turana, adresovanou generálnemu prokurátorovi. Ako bolo dobrým zvykom, osobne som podala do podateľne generálnej prokuratúry sťažnosť s nejakou stovkou príloh a v závere požiadala JUDr. Trnku o osobné stretnutie.

O niekoľko týždňov mi pani Magvašiová oznámila, že pán generálny prokurátor sa s podnetom oboznámil a pridelený ho na vybavenie námestníkovi generálneho prokurátora JUDr. Takáčovi. Keď som sa dozvedela komu bol spis pridelený, doplnila som podanie o niekoľko desiatok strán a čakala... takmer rok.

V závere roku, po niekoľkých sťažnostiach, mi bol doručený prípis, podľa ktorého som mala svoje tvrdenie zdokladovať listinami.

Nechápala som. Vytlačila som podnet s dvesto stranami príloh, zanesla opätovne do podateľne generálnej prokuratúry a čakala. O niekoľko týždňov môj podnet vyriešil pán námestník Takáč jednou vetou : O vašom podnete rozhodol JUDr. Turan.

JUDr. Takáč prvý námestník Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, nevybavil sťažnosť v zmysle trestného zákona, ale zákona o prokuratúre, čím ma zbavil možnosti podania opravného prostriedku. Takáč si uvedomil zásadnú vec, že nech vydá akékoľvek rozhodnutie, v prípade napadnutia sťažnosťou bude príslušný rozhodnúť generálny prokurátor JUDr. Trnka.

Za viac ako päť rokov sa v trestnej veci vyšpinilo niekoľko vyšetrovateľov Úradu boja proti korupcii, deväť sudcov, dvaja prokurátori Okresnej prokuratúry Trenčín, prokurátorka Krajskej prokuratúry Trenčín, piati prokurátori Generálnej prokuratúry, ktorí si uvedomovali, že vlastnú trestnú činnosť v súvislosti s konaním musia zastaviť a mňa odsúdiť. Strach z vyvedenia trestnej zodpovednosti, strata postavenia v justícii, verejné poniženie, im čoraz viac zatemňovali mozog.

Takáč nepotreboval žiadne listiny, všetky podstatné rozhodnutia mal v prokurátorskom spise, k správne rozhodnutiu postačovala štipka slušnosti.

Ubehlo niekoľko rokov, kým som si uvedomila, že Takáč nemal v pláne vydať žiadne rozhodnutie. Jediné čo potreboval, bolo moje prevzatie prípisu, v ktorom ma vyzýva doplniť spis. Potreboval iba mnou podpísanú návratku a presne vedel aj to, že či zašlem alebo nezašlem listiny, ktoré žiada, sťažnosť proti postupu Turana vybaví dvoma riadkami. Splní si zákonnú povinnosť v súlade so zákonom o prokuratúre.

Kto už bude skúmať, prečo nepostupoval v súlade s Trestným poriadkom, najmä ak vedel, že na ďalší podnet nemusí prokurátor v zmysle zákona o prokuratúre ani reagovať.

Takáčove dvojriadkové rozhodnutie mnou otriaslo, ale nadchádzajúci termín hlavného pojednávania mobilizoval.

príprava...

Na prvé pojednávanie pred súdom v pozícii obžalovanej som sa pripravovala v pokoji rodičovského domu a premýšľajúc nad šialenstvom justície. Spôsob obhajoby voči konaniu, ktoré od začiatku nemalo oporu v zákone, zamestnával moju myseľ takmer nepretržite.

Výroky o zásahu do osobnej cti a dobrej povesti poškodených textom, ktorý

vyšetrovateľ nazýval báseň ... obžaloba za satiru, ktorá ako literárny útvar nenaplnuje znaky trestného činu a nie je žalovateľná ani v občiansko-právnom konaní, nakoľko názor vyjadrený satirickým spôsobom nie je spôsobilý značnou mierou ohroziť vážnosť dotknutého u spoluobčanov, za paragraf vypustený zo zákona a lavica obžalovaných, na ktorú som mala sadnúť v nasávajúci deň.

Z nezmyselných úvah nad satirou ma vytrhol nedopatrením stlačený televízny ovládač.

Slovenská televízia vysielala dokument o židovských ženách, ktoré mladosť strávili v nacistických koncentračných táboroch a po vojne roky v komunistických žalároch. Vyrovnané a hrdé, popisovali zverstvá nacistov v táboroch smrti a komunistov v päťdesiatych rokoch, rozprávanie prerušované dobovými fotografiami a dokumentmi vyvolávalo, obdiv k nim a hrôzu z návratu komunistov k moci.

Sila a morálka židovských dievčat z dokumentu, sprevádzala ma celým konaním.

Skoro ráno som odchádzala na pojednávanie, mamina stála vo dverách... vlastne ako vždy, keď niekto odchádzal z domu. Bezmocný výraz v tvári zdeformovanej mozgovou príhodou a jej oči plné slz budem mať pred sebou zvyšok života.

„Ja sa odsúdiť nedám!“ Vreckovkou na okuliare zotrela som jej slzy a rýchlym krokom podišla k autu, s vedomím, že moje odsúdenie by ju zabilo. Netušiac, že o niekoľko hodín po pojednávaní pravá strana mojej tváre bude nehybná podobná ako jej.

Porubänová v amoku... Krčová v krčii...

V mojich idealistických predstavách sudkyňa, či prokurátorka bola prirodzenou autoritou. Formálny odev, kultivovaný prejav jednoducho osobnosť. Po vstupe do pojednávacej miestnosti som sa nevedela zbaviť pocitu, že devy si spietli povolanie. Hold - detaily nás prezradia. V prvom momente skôr udivovali nenávistné pohľady dievčat. Nevedela som zaradiť, koho viac nenávidia, či mňa alebo JUDr. Loduhovú, ktorá ich reálne vtiahla do konania, pri prevalení hroziaceho škandálu obludných rozmerov.

Sudkyňa Porubánová ustanovenia trestného zákona pravdepodobne nepovažovala za normy, ktorými sa riadi konanie pred súdom. Hlavné pojednávanie otvorila, hoci po vydaní trestného rozkazu môj právny zástupca JUDr. Gereg podal voči nej námietku zaujatosti.

Keď v úvode konania váženú pani sudkyňu upozornil, že nie je možné otvoriť pojednávanie, nakoľko Krajský súd nerozhodol o podanej námietke voči jej osobe, odpoveď Porubánovej šokovala:

„Ani nerozhodne, námietka nebola odstúpená... ja nepripustím prietahy v konaní...“

JUDr. Gereg predniesol výklad práv obvinenej v trestnom konaní, ale na platinovú arogantnú sliepku to evidentne nezabralo.

Po excese sudkyne Porubánovej nemenej pôsobivý herecký talent predviedla

JUDr. Krčová, prokurátorka okresnej prokuratúry Bánovce nad Bebravou, ktorá trvala na obžalobe a pojednávaní vo veci útoku na verejného činiteľa tlačou niekoľko mesiacov po jeho zrušení.

Márne sa môj právny zástupca snažil dievčatám vysvetliť, že je vedú trestné konanie vo veci právoplatne skončenej, že nikoho nemožno odsúdiť za skutok, ktorý v dobe rozhodovania nebol trestným činom. Dievčatá boli v takom amoku, že logické argumenty a citácie, či už zákona alebo trestného poriadku neakceptovali.

Všetko nasvedčovalo tomu, že odfarbovací preparát im nezničil iba vlasový porast, ale aj veľkú časť sivej hmoty.

Po dvoch hodinách naťahovania môj právny zástupca skonštatoval, že čokoľvek povedať na pojednávaní znamená hádzať perly sviniam.

satira v pravom zmysle slova...

Pripraviť sa na pojednávanie v trestnej veci, keď útok na troch poškodených spočíval v publikovaní anonimnej veršovanej satiry, bolo nad možnosti zdravého rozumu najmä preto, že pri vydaní trestného rozkazu počestná pani sudkyňa premenovala satiru na spravodajskú informáciu. Z tohto dôvodu

považovala som za povinnosť rozšíriť dievčatám obzor v oblasti slovenského jazyka a literatúry. Ideálnym riešením sa javila publikácia „Poetický slovník“, ktorej autorom bol PhDr. Žilka. Hoci plagiátorstvo striktno odmietam, moje písomné stanovisko obžalobe bolo prepisom niekoľkých strán zo slovníka Žilku. Satira v pravom slova zmysle začala, keď mi vážena pani sudkyňa dala možnosť vyjadriť sa k obžalobe: „Pani sudkyňa, satira ako literárny útvar je predmetom výuky jazyka slovenského – literatúry žiakov šiesteho ročníka základných škôl.“

Ak napriek vysokoškolskému vzdelaniu s pani prokurátorkou máte problém jednoznačne určiť, či anonymný veršovaný útvar je satirou alebo spravodajskou informáciou žiadam, aby súd pribral do konania súdneho znalca z oblasti slovenský jazyk – literatúra, ktorý kvalifikovaným spôsobom k nemenovanému veršovanému útvaru priradí literárny žáner. Zároveň žiadam, aby uvedený literárny útvar bol posúdený ako celok súdnym znalcom z odboru slovenský jazyk a literatúra.

Keďže satiru ako literárny útvar nie možné žalovať ani v občiansko-právnom konaní, a už vôbec nie v trestnom, pre ďalšie konanie jednoznačne nevyhnutná odborná špecifikácia textu.“

Sotva som dokončila poslednú vetu sudkyňa zvrieskla: Nebudem toto zapisovať, nebudem zapisovať, čo hovoríte, zápisnica je moja záležitosť. Vašu výpoveď zapisovať nebudem...

Pozrela som na môjho právneho zástupcu a pokračovala.

„Pani sudkyňa nemusíte robiť zápisnicu z mojej výpovede, pojednávanie nahrávam, po prepise nahrávky Vám prepísaný záznam doručím do spisu.“

„Ja rozhodujem, čo do zápisnice uvediem... obžalovaná pokračujte!“

Po upozornení váženej sudkyne, že pojednáva žalobu vo veci právoplatne skončenej, prišla Sodoma Gomora.

Krčová začala trepať, že konanie v trestnej veci 146/PB-2000, akože druhé trestné konanie nemá s prvým nič spoločné a súd prejednáva druhé trestné konanie.

Sudkyňa, držiac sa zubami nechtami pôvodného scenáru, obšťastnila nás rozprávkou o sťažnosti podanej v lehote.

Bolo to niečo nenormálne :prokurátorka tvrdila, že obžaloba prejednáva v poradí druhé trestné konanie, ku ktorému nebola vydaná obžaloba a pani sudkyňa, že prvé trestné konanie, právoplatne skončené v roku 1999, ku ktorému žalobu vydali. Pri pohľade na hlúpe husi, ukončenie pojednávania bolo najrozumnejším počinom sudkyne Porubánovej v celom konaní.

Foltányi... a zvyšok

V roku 2004 pred pojednávaním zverejnil denník Pravda text Maroša Foltányiho o kauze. Bol to prvý slušný text slovenského novinára po piatich rokoch. Po zverejnení článku na prvé hlavné pojednávanie prišlo aj niekoľko slovenských novinárov. Vnímala som to ako posun do momentu čítania ich výstupov.

Všetky médiá jednoliato zverejnili agentúrnú správu o konaní hlavného pojednávania vo veci, doplnenú výrokom, ktorý jednoliato prebrali :

„Podľa Teleki paragraf útok na verejného činiteľa bol v septembri v roku 2003 zrušený.“ Neverila som vlastným očiam. Zrušenie paragrafu, útok na verejného činiteľa tlačou bol jediným paragrafom, ktorý sa novinárskej obce bytostne dotýkal.

Vypluť takúto povrchnosť a plytkosť mohol iba diletant a zvyšok slovenských diletantov ju prebralo. Pochopila som, že médiá neovplyvňujú iba vlastníci a vedenie redakcií a očakávať podporu od ľudí z médií je nezmysel, nakoľko ich právne vedomie je bezvedomie.

hľadá sa trestný spis...

Našťastie, 1. 1. 2005 v rámci reorganizácie bol Okresný súd Bánovce nad Bebravou zrušený a agenda súdu pridelená na Okresný súd Trenčín, iba spis vedený JUDr. Porubánovou voči mne zostal nedopatrením v zásuvke pani sudkyne. Porubánová pravdepodobne predpokladala, že v pozícii obvinenej nebudem vystrkovať rožky a žiadať pokračovanie v konaní a potichu dôjde k zastaveniu konania z dôvodu premlčania. Mýliť sa je ľudské.

Rok 2005 som zasvätila hľadaniu trestného spisu, začiatkom roku 2006 sa mi podarilo zistiť, že spis by sa mal nachádzať na Okresnom súde Trenčín.

S povestou večnej sťažovateľky podala som v roku 2005 opätovne podnet na generálnu prokuratúru, ktorý po takmer roku prideliť prokurátorovi Vidóovi. Ten sa so mnou telefonicky dobromyseľne spojil a oznámil mi, že by rád rozhodol, avšak spisy, ktoré popisujem, sa na okresnom súde v Trenčíne nenachádzajú.

V júni 2006 sa mi opäť podarilo skontaktovať s JUDr. Vidóom s nadšením mi oznámil, že boli nájdené trestné spisy a v blízkej budúcnosti rozhodne. Na jeho rozhodnutie čakám dodnes.

Takmer dva roky trvalo, kým sa po mojich nespočetných urgenciách podarilo spis dohľadať v pracovnom stole počestnej sudkyne Porubánovej a ja som v kútku duše dúfala, že spis bude pridelený trestnému sudcovi, ktorý začne konať.

Po nájdení spisu nastal ďalší problém s pridelením. Trestní sudcovia sa odmietali zhovädiť kravinou vymyslenou Loduhou. Trvalo takmer rok, kým našli kreatúru ochotnú ma súdiť.

Harabin...

V roku 2007 som sledovala reláciu s ministrom spravodlivosti JUDr. Harabinom. Vzletné vyjadrenia ma tak rozčúlili, že ešte v tú noc som mu zaslala siahodlhý mail, v ktorom som mu rozpísala dlhoročnú rozprávku o dvoch trestných konaniach v jednej trestnej veci. O niekoľko dní dostala som do schránky mail z ministerstva spravodlivosti, v ktorom mi oznámil, že konanie sudcov a prokurátorov opísané v maili, vykazuje známky závažnej organizovanej trestnej činnosti. Mail vyhodnotil ako trestné oznámenie a odstúpil na Úrad špeciálnej prokuratúry.

Harabin s povestou mafiána ako jediný postupoval presne tak, ako mu ukladal zákon. Harabinove podanie zmietli z povrchu zemského prokurátori generálnej prokuratúry JUDr. Šumichrast s JUDr. Niňajom.

plamene inkvizície...

Začiatkom roku 2007 bol spis pridelený bývalému advokátovi Michalovi Filalovi, novovymenovanému sudcovi Okresného súdu Trenčín, najslabšiemu

článku celej mašinerie. Netuším, ako sa pripravoval na pojednávania, ale v znalosti zákonných úprav veľmi nevynikal, nebol presný, pri čítaní paragrafového znenia vynechával riadky, zajakával sa a v slabých chvíľach táral nezmysly bez hlavy a päty. Dokonca aj predstava, že tento človek v minulosti zastupoval klienta pred súdom bola absurdná. Väčšieho voľa by hľadali márne.

Okresnú prokuratúru Trenčín zastupovala mladá, ambiciózna seabedomá slečna JUDr. Petronela Pompová, sviňa s aroganciou opice. Fiala prvé pojednanie vytýčil na jedenásty apríl 2007. Pätnásť minút pojednávania stačilo na to, aby som si uvedomila, že títo dvaja konanie v duchu predstáv JUDr. Loduhovej nemajú najmenšiu šancu zvládnuť. Dialógy vedené na pojednávaní odhaľovali nezákonné praktiky vykonávateľov spravodlivosti v priamom prenose.

Prvé predstavenie v Trenčíne otvorila afektovaná prokurátorka vo veľkom štýle: „Je pravdou, že uznesením zo dňa siedmeho októbra bolo uznesenie o vznesení obvinenia zrušené, avšak následne pokynom krajskej prokurátorky v Trenčíne zo dňa štrnásteho februára 2000 bolo považované toto uznesenie za nedôvodné a bol daný súčasný pokyn, aby sa vo veci znova rozhodlo. Na základe uvedeného bolo dňa piateho septembra 2000 vydané uznesenie o začatí trestného stíhania a súčasne vydané uznesenie o vznesení obvinenia, pričom na základe tohto sa ďalej konalo.“

Spokojná sama so sebou, že dokázala bezchybne prečítať pripravených sedem riadkov, so zdvihnutou hlávkou pozrela smerom k sudcovi, ktorý po mne zrúkol:

„Chcete k tomu niečo dodať?“

„Samozrejme, chcem upresniť vyjadrenie prokurátorky .“

„Pani obžalovaná a to už čo má byť?“

Z hlboka som sa nadýchla, uvedomujúc si, že moje stanovisko musím odrecitovať tak, aby ma nedokázal prerušiť. „Pán sudca, pýtal ste sa, či chcem reagovať, tak budem reagovať.“

„Pravdou je, že uznesením zo dňa 7. 10. 1999 bolo uznesenie ČVS OUV – 345/PB-98 o vznesení obvinenia zrušené, 18. 10. 1999 nadobudlo právoplatnosť, ktorá bola na uznesenie vyznačená 18. 11. 1999, následne bolo uznesenie odstúpené na priestupkové konanie, ktoré bolo ukončené 15. 12. 1999,

avšak následne pokynom krajskej prokurátorky JUDr. Slabej v Trenčíne zo dňa 4. 2. 2000 daný pokyn na vznesenie obvinenia vo veci právoplatne skončenej. Na základe pokynu bolo dňa 5. septembra 2000 vydané uznesenie o začatí trestného stíhania a súčasne vydané uznesenie o vznesení obvinenia.

Pán sudca, predpokladám, že Vám nemusím vysvetľovať, že z odseku doplneného o dátumy a čísla konaní je zrejme nielen to, že konanie ČVS OÚV 345/PB-98 je vecou rozhodnutou, ale aj skutočnosť, že JUDr. Slabá - prokurátorka krajskej prokuratúry Trenčín pokynom zo dňa 4. februára 2000 viesť konanie vo veci právoplatne skončenej 18. októbra 1999, zneužila právomoc verejného činiteľa.

Vysvetlite pani prokurátorke, že súd prejednáva trestnú vec ČVS OÚV 345/PB-98, obžaloba bola vydaná k trestnej veci ČVS OÚV 345/PB-98, súdny spis je vedený v trestnej veci ČVS OÚV 345/PB-98, takže ak chce pani prokurátorka prejednávať trestnú vec ČVS OÚV-146/PB 2000, najskôr bude potrebné vydať k trestnej veci obžalobu.“

„Obžalovaná, a toto čo má byť, ste na pojednávaní!“

„Pán sudca, som na pojednávaní, dali ste mi možnosť vyjadriť sa, tak sa vyjadrujem. Žiadam prokurátorku, aby doložila do spisu uznesenie, ktorým Slabá zrušila právoplatné rozhodnutie vyšetrovateľa v trestnej veci ČVS OÚV 345/PB-98, teda uznesenie o považovaní a aby predložila súdu sťažnosť poškodených voči zrušeniu uznesenia o vznesení obvinenia zo siedmeho októbra 1999, nakoľko sa v spise nenachádza.“

konflikt s prokurátorkou...

Počestná prokurátorka nezvládla spresnenie obžaloby, zbledla ako stena a zúfalé pohľady na Fialu prezrádzali bezradnosť. Listiny, ktoré umožňovali viesť pojednávanie, nemohla predložiť, pretože neboli vydané.

„Toto konanie nemá nič spoločné s poškodenými, začalo z iniciatívy prokuratúry,“ zasipela Pompová, ktorá evidentne po spokojnosti zo zdarného začiatku znervóznela. Na môj druhý vstup reagovať nedokázali.

„Pani prokurátorka, Vy sa počúvate, čo tárate. Pred chvíľou ste tvrdili, že začalo na základe sťažnosti poškodených podanej v lehote. Momentálne tvrdíte,

že jasnovidka Slabá zistila, že na priestupkovom v Považskej Bystrici je trestný spis, tak poslala preň poštových holubov. JUDr. Slabá zákonnosť rozhodnutia pokračovať v konaní v stanovisku Generálnej prokuratúry odôvodnila sťažnosťou poškodených proti zrušujúcemu uzneseniu. Keď pani prokurátorka tvrdí, že Krajská prokuratúra v Trenčíne preskúmala zákonnosť zrušujúceho uznesenia a zistila, že bolo z časti nedôvodné, predpokladám, že uznesenie zrušila. Rozhodnutie, ktorým uznesenie bolo zrušené, zabudla JUDr. Slabá doručiť a zabudla uznesenie zažurnalizovať do spisu, žiadam aby prokurátorka Pompová predložila rozhodnutie, ktorým bolo uznesenie Gaduša zrušené.“

Hľadeli na mňa, akoby ich niekto praštil a ja som pochopila, že nemôžem očakávať akúkoľvek odpoveď adekvátnu ich postaveniu ani intelektu sudcu.

„Uvedomte si, že ste obžalovaná, máte právo mlčať“...

Neviem, kde sa sudca Fiala dočítal, že v pozícii obvinenej je mojim právom mlčať, ale na rozdiel od sudcu a prokurátorky, bola som pripravená vyvrátiť každý nezmysel, odprezentovaný na pojednávaní a napadnúť každú sprostosť, ktorá na súde odznie od kohokoľvek. Sedemstostranový spis som ovládala takmer od slova do slova, vrátane zákonov vzťahujúcich sa k trestnému konaniu a práv obvineného zakotvených v trestnom poriadku a ústave. Sledovať, ako predstavitelia moci chaoticky listujú v trestnom zákone a hľadajú platné znenia úprav, pred ich citáciou, pripomínalo dobrú francúzsku komédiu.

Najčastejšie použitými slovnými spojeniami sudcu Fialu boli „obžalovaná mlčte“ a „uvedomte si, že ste v pozícii obžalovanej“.

Nedokázala som mlčať.

„Pán sudca, ja uvedomujem si, že som v pozícii obžalovanej... dokonca, že mám právo na spravodlivý súdny proces, na obhajobu, predkladať dôkazy, ale nepochybne by si mala pani prokurátorka uvedomiť, že prokurátor má v trestnej veci rozhodovať, nie považovať, pretože v trestnom zákone a trestnom poriadku výraz považovať ako forma rozhodnutia nie je, takže opätovne žiadam predložiť uznesenie, ktorým Slabá zrušila uznesenie o zrušení obvinenia.“

„Obžalovaná mlčte, ja som sudca, ja vediem pojednávanie,“ zvrieskol Fiala na moju poznámku.

„Obžalovaná nahráva pojednávanie,“ upozornila prokurátorka.

„Keď moje vyjadrenia nie sú protokolované a som sudcom sa neviete dohodnúť, ktorú trestnú vec prejednávate, nič iné mi nezostáva. Vyhотовovať zvukový záznam je zo zákona povinnosť JUDr. Fialu. Zákonná norma vám evidentne nič nehovorí, využívam právo obžalovanej vyhotoviť si zvukový záznam vlastnou technikou.“

„Obžalovaná mlčte, dávam prestávku.“

Po incidente s nahrávaním nechal poškodené panstvo počastovať prítomných rozprávkou o politickom vyšetrovaní a ukončil pojednávanie vytýčením termínu pojednávania na júl.

o tri mesiace neskôr...

Sedela som vedľa dverí pojednávačky a sledovala vrúcne prejavy panstva, keď sa začalo schádzať. Ako prvý prišiel vyšetrovateľ Ing. Gaduš. Postavil sa k oknu oproti mňa, decentne pozdravil, usmial sa a ja som vedela, že Gaduš je môj svedok.

O chvíľu v plážových šatočkách a šlapôčkach, so skrkványm talárom pod pazuchou a rozsuchaným spisom, kráčala pani prokurátorka Pompová s právnym zástupcom poškodených Súkenníkom a sudcom Fialom pekne vospolok. Pri pohľade na ňu som mala pocit, že ešte pred budovou súdu sa rozhodovala, či ide na pláž alebo do práce. V konečnom dôsledku bolo príjemné vidieť ju, nakoľko od momentu kedy zistila, že celé pojednávanie nahrávam, mlčala ako ryba.

Z letargie a úvah ma prebral sudca Fiala, ktorý nás včetně svedka Gaduša zavolať dnu.

Netradičné otvorenie pojednávania a okamžitý výsluch Gaduša napovedal, že Gaduša vypočúvať nemá v pláne a chce to mať rýchlo z krku.

nevydarený pokus nevypočuť svedka...

Gaduš bol jediným svedkom, ktorého mi panstvo v pripustilo do konania. Predpokladali, že som sa rozhodla napadnúť jeho postup. Gaduša som pred-

volala na vyvrátenie rozprávok počestnej sudkyne Loduhovej o politickom šikanovaní Gadušom po podaní trestného oznámenia.

V poradí druhé predstavenie začal Fiala, predložením Gadušových dokladov. Gaduš mu podal služobný preukaz.

„Občiansky nemáte?“

„Ja som tu služobne predvolaný, nie?“ Pokojným hlasom sa spýtal Gaduš.

„Vy ste predvolaný ako svedok. Máte možnosť ovplyvňovať povinnosť?“

„Či mám takúto povinnosť? Na verejnosti áno a na súdnom pojednávaní neviem.“

Do pokojného dialógu vstúpil zajakávajúc sa JUDr. Súkenník, splnomocnenec poškodených: „Viem... viem, ja viem, my... my... my sme mali dostať sa k tomu, prečo máme v mlčanlivosti bankových úradníkov... úradníkov..., keď... keď je to v tej istej polohe štátom chránená ochrana mlčanlivosti vyšetrovateľa... ja viem, samozrejme mám prípady, že sa vyšetrovateľ musí... musí vyjadrovať aj musí vypovedať, ale...“

To už bolo na mňa veľa. „Pán sudca, pokiaľ v predchádzajúcom trestnom konaní čo som mala, boli vypočúvaní policajti, nevidím dôvod, prečo by to teraz nebolo možné.“

Po nevydarenom pokuse nevypočuť svedka, JUDr. Fiala pozrel na Súkenníka, prevrátil oči pokrčil plecami a oslovil Gaduša.

„Máte námietku k dotyčnej, ktorá je zákonná?“

„Nie poučeniu som rozumel, vypovedať budem, svedočné nežiadam,“ povedal so šklbajúcim kútikom Gaduš.